DUO ACCESS V ALBÁNII

Možná se to zdá divné, že se stále vracím do jedné země, ale má to své důvody. Albánie je země jako stvořená pro nás čtyřkolkáře. Nádherná rozmanitá příroda, vysoké hory, hluboké kaňony, dlouhé písečné pláže, opuštěné parky, kde potkáte maximálně své kolegy na motorkách. Lidé příjemní, hned si s vámi pořizují selfie, a policisté, když je míjíte, vám salutují. Pro nás v Čechách to zní jako sci-fi, ale je to tak.

TEXT a FOTO: Jarda „Červík" Černý

Vyrážíme večer 24. dubna ve složení: zatím expedicí nepolíbený Franta a já s Vladí na Accessu Max 750 LT, zkušený matador Pačenko s Petrou na Grizzly 700, ostřílený pohodář Václav na Polarisu 800 X2 a sportkař tělem i duší Milan na Suzuki LTZ 400.

Po osmnácti hodinách dorážíme na místo. Kemp na Skadarském jezeře v Černé Hoře navštěvujeme pravidelně. Je to dobrá základna. Hlídá to tam Čech Riky, a kdyby se nám něco na cestách Albánií stalo, sedne do auta a přijede pro nás. To je pomoc k nezaplacení, kterou jsme naštěstí zatím nikdy nemuseli využít. Naložíme čtyřkolky bagáží a jdeme na kutě. Čeká nás 2 000 km za 11 dní v sedle čtyřkolky.

Druhý den ráno dotankujeme a bereme směr hranice. Překvapila nás dlouhá fronta, ale za necelou hodinu jsme v Albánii. Kousek za čárou v městečku Koplik bereme útokem bankomat, prodejnu SIM karet a supermarket, kde kupujeme něco na večerní seznamovačku u ohýnku. Navštěvujeme turistický komplex, kde kromě jezírek s rybami měli i páreček medvědů. U poslední benzínky dotankujeme a jedeme do pohoří Kushen. Kde to jen

jde, jsou malá políčka. V řečišti rozvineme tábor a upečeme si dobrotu. Kvákání žab nás doprovázelo až do rána...

Setkání s prezidentem

3. den: V jedné horské vesničce vidíme kombajn. Na sekání obilí ho asi nemají, protože políčka tu mají malá a nepřístupná. Budou ho nejspíše používat jako mlátičku. Míříme dál, směr park Lura. Těsně před ním odbočíme a pokračujeme dál horami. Na vrcholcích parku leží sníh a už jednou před lety jsem skrze něj jel, tak zkouším novou cestu, která také šplhá k vrcholu, kde se brodíme sněhem. Otočím se a Venca nikde. Vracíme se k němu. Čtyřkolka stávkuje. Nechutná jí zdejší benzín a tak ji dopuje aditivy. To už jí šmakuje a můžeme pokračovat. Vrcholek překonáme a za ním se spouštíme do údolí. Po dvouhodinovém sjezdu dotankováváme z vlastních zásob a rozmýšlíme se, jestli se odklonit od trasy a dojet k benzínce, nebo pokračovat a věřit, že něco potkáme. Adrenalin vyhrál a pokračujeme dál do hor.

Při soumraku na jedné pastvině u hučícího potůčku rozbalujeme tábor. Z dálky slyšíme projíždět auto. Je to „prezident" místní oblasti. Alespoň to tvrdí. Vítá nás, potřásá si s námi rukou, pořizují si s námi fotky a mírně pod vlivem mizí za kopci. Tentokrát nám společnost přes noc dělá kukačka.

4. den: Po nočním dešti s rozbřeskem přichází sluníčko, které nám, než dosnídáme, vysuší stany. Pro dnešní den máme za cíl jezero Ohrid. Výjezdu a sjezdů je tu dost. Počasí nás stále honí. Půl dne mu úspěšně ujíždíme, ale nakonec musíme do pláštěnek. Dvacet kilometrů před cílem nás zastaví divoký potok. Prvotní nápad, že jeho dno zaházíme balvany, po kterých přejedeme, se rozplynul. Proud valící se vody z vodopádu nám je bere. Přihlížející domorodci nám ukazují, kudy to máme objet, ale na silnici se nám nechce. Bohužel to jinak nejde. Teď už neprší, ale rovnou chčije... Silnice je tak kluzká, že všechny zatáčky jedeme driftem. V jedné zatáčce to zkusil i místní domorodec s autem a rovnou do kamionu. Dlouhou frontu elegantně předjíždíme. Za doprovodu deště dojíždíme do dnešního cíle. V hotelové restauraci u jezera Ohrid si jak jinak dáváme ryby. Aby nám lépe chutnalo, pouští nám české písničky.

5. den je ve znamení deště. Hned od rána oblékáme nepromok. Dotankujeme vše, co jde, a šplháme do hor. S přibývající nadmořskou výškou přituhuje. Sesunuté svahy, spadané kamení, vše nějak dáváme. Zastavuje nás vodopád valící se

inzerce

Shark®
PROFESSIONAL ACCESSORIES

Kompletní ochrana podvozku
pro modely čtyřkolek ACCESS, TGB a CFMOTO

Hliníková ochrana podvozku je nejlepším způsobem, jak ochránit spodní část vaší čtyřkolky, A-ramena a motorovou skříň před poškozením od kamenů, skal a dalších přirozených překážek

• Z odolného a lehkého 4mm hliníku vysoké kvality
• Montážní otvory pro snadnou údržbu bez nutnosti demontáže

Ceny již od: 9990 Kč včetně DPH

ACCESS MOTOR
MAX 650i/750i
všechny verze

TGB
BLADE 550i
všechny verze

CF MOTO
X8

Více informací na:
www.aspgroup.cz

HLEDÁME NOVÉ PRODEJCE

ASP Group s.r.o.
Distributor doplňků SHARK ACCESSORIES v ČR a SR.
ASP group s.r.o., Náměstí 13, 267 53 Žebrák, ČR
Tel.: +420 311 577 222 E-mail: info@aspgroup.cz

přes cestu. Klackem zjišťujeme hloubku. Postupně jeden po druhém ho překonáváme. Sportku pro jistotu bereme na kurtu. Příroda nás zkouší. O kus dál popadané stromy. I s těmi si poradíme. Těsně před vrcholem nás zastavuje mokrý sníh. Po půl hodině prokousávání hledáme jinou cestu, musíme zpět 30 km na rozcestí a překonat hřeben jinde. I tam šplháme vysoko. Cestou potkáváme dřevorubce, kteří čistí cestu od padlých stromů. Kus nad nimi už si zase musíme poradit sami.

Konečně jsme na hřebeni, kde nás zase čeká sníh a mlha. Jdu se projít a zjistit, jestli to půjde. Sníh směrem z kopce dáme, ale na rovinkách v zatáčce je místy nafoukáno i přes metr. To by nás zastavilo a zpět by to byl horor. Kempovat tu, nebo se vrátit zpátky do hotelu? Cesta zpět až k asfaltové silnici nás stejně nemine a od ní je to na hotel už jen 15 km. Za soumraku dotankujeme a vracíme se zpět. Na hotel, odkud jsme ráno vyjeli, jsme dorazili za tmy a za sebou krásných těžkých 200 km.

6. den: Sluníčko nás tahá z peleschů dřív, než chceme. Dnes nás čeká objet pohoří M. Shpatco. Včera se nám ho ani na druhý pokus nepovedlo překonat. Před snídaní ještě opláchneme čtyřkolky. Dofukujeme pneumatiky na asfalt - je škoda je sjíždět. A vyrážíme. Sportce se koupel nelíbila a baterka už nemá šťávu. Beru ji za sebe na kurtu, než vyschne voda někde v kabeláži.

Po cestě se zastavíme v jedné vesničce na zdejších trzích a oběd dáváme pod hradbami starého města Elbasan. Po 200kilometrvé objížďce jsme zpět na trase pouhých 5 km od místa, kde nás včera zastavil sníh. Vyjíždíme do průsmyku Tomorr, kde ovšem je závora s ostrahou. Na ceduli je povolen vjezd od 18:00 do 6:00 hod. Musíme hoďku a půl počkat. Ostraha je neoblomná. V průsmyku se buduje zbrusu nová cesta. Upouštíme tlak v pneumatikách a čekáme, až dělníci přestanou pracovat. Přesně v šest se závora zvedá. Kličkujeme mezi bagry, nakladači a různou technikou. Až tu bude hotovo, pro nás to tu už nebude... Na jeho konci šplháme na

hřeben. Čím jsme výš, tím se cesta zužuje a zhoršuje. Voda z tajícího sněhu tu zanechává po sobě stopy. Začíná se i stmívat. Dosáhli jsme nejvyššího vrcholu a za ním klesání do údolí. Místy jsou svahy sesunuté nebo popadané kamení. To hravě čtyřkolky dávají. Vjíždím do kamenolomu - trochu mě to rozhodilo, ale prostě to tu tak chodí. Je vedle cesty dobrý kámen? Tak jo. Trochu ho narubeme...
Za hluboké tmy přijíždíme do městečka Corovode a ubytováváme se v hotelu nad kaňonem.

Až k moři

7. den: Po snídani jedeme raftovat. Neopren, vesta, helma a pádlo je teď můj přítel. Dvě hodiny sjezdu divoké řeky Osumit hluboko zařízlé do skal - úchvatné skalní útvary a vodopády, mezi kterými proplouváme. Příjemné zpestření, ale čas je neúprosný, musíme pokračovat dál, před sebou máme návštěvu dolů. Nakonec to nebyly doly, ale starý vojenský muniční sklad, zasekaný hluboko do skály. Přes most jsme si nedovolili jít, výdřeva byla ve značném stádiu rozkladu. V Corovode dotankujeme a navštívíme místní fast food, než zmizíme do hor. V podvečer přijíždíme k parku Kombetar. Hledáme místo ke kempování. To nacházíme a na vrcholku navíc luxusní planinu s výhledem na okolní pohoří, která jsou ještě pod sněhem.
8. den: Ze spacáků nás dostává zvuk zvonců. Stádo koz nás přišlo navštívit. Pastevec nám chytil jednoho rohatého kozla, Milan ho osedlává a rohy používá jako řídítka. Lidé jsou tu prostě příjemní. Pastevec dostal za odměnu sušenky. Jeho hladoví psi se do sebe zakousli nad zbytky večeře, kterou jsem tam vyhodil. Nechtěl bych je někde potkat o samotě...
Vjíždíme do národního parku Kombetar, tedy spíš do toho, co z něj zbylo. Rozpadlá brána, pár zchátralých budov a napajedel, cesta je udržovaná z posledních sil jen k vesnici, za ní už je znát zub času. Domorodci tu projdou jen s oslíky nebo na koni - to je pro nás výzva. Prohazujeme si cestu od spadaného kamení a stromů, až se dostáváme k další vesnici, odkud už je cesta sjízdnější. K termálním pramenům se dostáváme v odpoledních

inzerce

hodinách, jak jsme plánovali. Dáváme si příjemnou koupel. Nemůžeme se dlouho zdržovat, protože se chceme před soumrakem dostat k moři.
To se nám daří. Na osamělé pláži nad městem Vlore rozděláváme jako každý večer oheň a pečeme si mleté tyčinky neidentifikovatelného masa. Za šumění moře usínáme.
9. den: Probouzíme se do slunečného dne. Hned po snídani odlehčujeme mašiny od všeho, co jde sundat, a razíme na malý okolní průzkum po výběžcích a do nedalekých písečných přesypů. Na oběd se vracíme ke stanům na pláži. V odpoledních hodinách se přibližujeme k nejdražšímu pozemku v okolí, který je doslova prošpikován ropnými věžemi. Nikde žádný plot ani ochranka. Jo holt jiný kraj, jiný mrav. Ropa tu doslova teče po zemi. Odtud míříme na hřeben Vokopole - Deshnice, který nás dovede až do městečka Berat. Toto město je zapsáno na seznamu světového dědictví UNESCO a protéká jím řeka Osumit, v jejímž horním toku jsme se plavili. Po cestě potkáme ještě bývalou vojenskou základnu, ze které si místní udělali sklady. Za setmění přijíždíme k hotelu, který vypadá jak malý zámek.
10. den: Jedeme se podívat na nedaleké vojenské letiště v Kucové. Spíš už je to funkční muzeum. Podle Venci tyto Migy byly vysloužilé už před třiceti lety. Poté už míříme zase do hor. Vénovi stávkuje kolka, zase si žádá doping a Franta udělal manžetu. Po opravě pokračujeme dál. Hřeben je bohužel neprůjezdný. Možná že by to šlo, jenže máme naložené mašiny a obrovské balvany, které je ve velkém stoupání zapotřebí překonat, by jim dobře neudělaly. Vracíme se kus zpátky, jelikož tu jiná cesta není. Přes údolí najíždíme na druhý hřeben, který nás dovede, kam potřebujeme. Hledání cesty nás zdrželo, že jsme museli kousek před dnešním cílem zakempovat v řečišti pod mostem, ke kterému jsme se museli probrodit.
11. den: Ráno nás probouzí v povzdálí projíždějící těžká technika. Několik kilometrů pod námi se staví obrovská hráz. Brodíme se zpátky a to se sportce zase nelíbí. Chvilka na sluníčku a zase ožila. Míříme do soutěsky, kterou protéká malý nenápadný potok Holli. Jdeme do plavek a na průzkum, až tam, kam se protáhneme. Hned na začátku potkáváme vyvěrající teplý pramen s malou tůní. Příjemné zahřátí. O kousek dál už musíme plavat. V místech, kde je soutěska úzká kolem metru, voda vymlela hlubší příkop. Do ledové vody se nám moc nechtělo, ale naše zvědavost nás hnala dál dvoukilometrovou soutěskou až do míst, kde jsme se už neprotáhli. V útrobách skal je i jeskyně, ale to musíme z druhé strany hory. Tam se ale dozvídám od hrázného, že je to pěšky někde hodně vysoko a na celý den. Ten bohužel už nemáme. Odtud se přesouváme k moři na poloostrov Rodonit. Poslední noc expedice na písečné pláži.
12. den: Už od čtyř hodin ranních je tu rušno. Halekající rybáři vyplouvají pokládat sítě. Chvilku klid a v šest je tahají. Venca s Milanem jedou ještě na prohlídku pobřežní pevnosti. V podzemí prý potkali pěkně velkého hada. Než stačíme zabalit stany, je tu autobus plný studentů. Ty samozřejmě zajímáme víc než zbytky bunkrů a pořizují si selfíčka se čtyřkolkami. Máme zabaleno a razíme na hranice. Ve městě Škoder dokoupíme suvenýry a mastíme na čáru. Expedice nám pomalu končí. Zpříjemníme si ji ještě poslední večeří v Černé Hoře u vodopádu zvaného malá Niagara.
Čtyřkolky fungovaly na jedničku. Accessy opět ukázaly, že mezi pracovními čtyřkolkami mají při svém výkonu 52 koní nejmenší spotřebu a největší dojezd. Už v základu plechový podvozek, naviják a větrný štít se hodil. Je to skvělá čtyřkolka na expedice, zejména při jízdě ve dvou, kdy podvozek odvádí skvělou práci i přesto, že jezdím přeložen.
Tato expedice měla jeden cíl a to nalézt vytýčené body, které se nám povedlo splnit, až na tu jeskyni, u které bylo zapotřebí horolezeckých výkonů. Proto není hojně navštěvovaná turisty. Výprava se vydařila: 11 dní, 2 020 najetým kilometrů, 0 zranění, 0 zničených strojů a 7 spokojených výletníků.
Všechny fotky z této expedice i jiných naleznete na:
www.cervik-dobriv.rajce.idnes.cz
Plánované expedice na FB: EXPEDICE 4X4 ČERVÍK